

at det er et stort, et meget stort Spørgsmaal, om man ikke under saadanne Omstændigheder skal lade Tid og Omstændigheder raade og lade denne By synke, som saa mange andre Byer i Tidens Løb ere sunkne, men, ville vi en af disse Retninger, Havnen, saa maae vi ogsaa fornuftigviis ville den anden, og vi skulle derfor skaffe Liv og Haab for at skaffe det Endelige tilstede: Det Erhverv, der skal binde Folk til Byen. Hvis det ærede Medlem vil sige, at han fraraader begge Retninger, at man skal overlade Helsingør til sin Skjæbne, da er dette et Standpunkt, der maaskee i sig selv er rigtigt, jeg skal aldeles ikke sige det, jeg har imidlertid ikke kunnet komme dertil, men det Standpunkt, som det ærede Medlem indtager, troer jeg er mindre heldigt. Dersom han siger paa den ene Side, at 60,000 Rb. er meget for Livet for at naae dette Maal, saa svarer jeg dertil: Helsingør anseer det foreløbigt for tilstrækkeligt, og fra vor Side er det et Forsøg, og, hvad der ligger bagved, det er, som jeg allerede har forklaret, Arbejdsvirksomheden under Havneanlægget, der vil komme til at tilflyde Helsingør og give samme en ikke ringe Anledning til Gevinst. Jeg troer saaledes, at man bør gaae ud fra den Forudsætning, at det kan være Kongeriget om at gøre at beholde denne By liggende paa det Sted, hvor vi skyldte en Nødhavn. Det kan ikke nytte noget, at vi see bort fra vore tidligere indgaaede Forpligtelser. Vi have faaet Betaling for Sundtolden under den Forudsætning, at vi ikke paa een Gang vilde springe bort fra Omsorgen for de Forbifællende; var man ikke gaaet ud fra denne Forudsætning, havde man ikke betalt os, som man har gjort. Ifølge denne Forudsætning maa Helsingørs Havn, idetmindste foreløbig, være tilstede som Nødhavn. Jeg tør maaskee ogsaa vente, at det ikke vilde være det ærede Medlem kjært, om han hørte, at der blev klaget over Farer, Skibbrud, Dødeliggjælder o. s. v. ved Helsingør, fordi en saadan Nødhavn savnedes i Helsingør, men, hvis det er Tilfældet, og Havnen altsaa skal være der, maa det da ikke ogsaa være rettest at holde Byen sammen om denne Havn, som vi indtil Videre paa en vis Maade skyldte visse Interesser?

Fischer: Jeg kan ikke godt lade være at sige et Par Ord endnu, skøndt jeg saa ofte har havt Ordet, men jeg skal være saa kort som muligt. Først Fortolkningsspørgsmaalet. Den sidste ærede Taler syntes at fordrø, at enten skulde Ordene: „for Tiden“ eller ogsaa Ordene: „een Gang for alle“ slettes ud. Jeg paastaar, at begge Udtryk have meget god Mening, som de staae der. Hvad der for Tiden kan gøres for Communen, er at give en Gave een Gang for alle; siden maa man slaae ind paa en anden Vet og aabne Udgang til Erhverv; det Første anseer jeg for at være uheldigt, men, da man eengnung er kommen ind derpaa, og man i Helsingør venter, at der vil blive givet en saadan Gave, saa siger jeg: „Ja, lad os gjøre det!“ Jeg skal ikke modsætte mig det, men saa fordrer jeg tillige, at, hvis en Hjælp fremtidig skal ydes, den da, hvad jo ogsaa den ærede sidste Rigsdagsmand indrømmende, bliver saadan, at den kan føre til Maalet, at aabne nye Erhvervsfelter. Den ærede Taler indrømmede nemlig fuldkommen, at jeg havde Ret i, at det, der skal holde Indvaanerne i Helsingør og bringe Folk til at flytte derhen, ikke saameget var Statternes større eller mindre Beløb; som det Erhverv, de der kunde finde (Tscherning: Og Haabet!). Ja, Haabet, det lever Folk jo ikke saa ligefremt af (Tscherning: Det holder dem illev!). Jeg skal da sætte Haabet om Erhverv. Men ved Siden deraf fordrøede den ærede Rigsdagsmand, at man skulde holde Livet tilbage i Helsingør saalænge. Ja, dersom de 20,000 Rb., 16,000 Rb. osv. kunde bevirke dette, da var det en anden Sag, men derfor er man bleven Beviset skyldig; tværtimod, den ærede Rigsdagsmand meente, at dette ikke vilde naaes derved. Hvorvidt der paa et andet Sted kunde have været gjort Noget strax for Helsingørs Commune, eller hvorvidt der burde være gjort noget Andet, end at nedsætte en Commission, det er et Spørgsmaal, som det ikke er hensigtsmæssigt at drøfte her, og som heller ikke med nogen Nytte kan drøstes her. Den Grundsætning, at overlade Communer, der paa Grund af uheldige Omstændigheder ere komne i en mislign Stilling, ganske til sig selv og lade dem gaare tilgrunde, hvis de ikke kunne bestaae, det